

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ב"ה

תיק 498172/6

בבית הדין הרבני האזורי חיפה

לפני כבוד הדיינים:

הרב יצחק אושינסקי — אב"ד

המבקש: פלוני

המבקשת: פלונית

הנדון: דחיית תביעת הצדדים לביטול גירושיהם והכרתם כנשואים

החלטה

בפנינו בקשת הצדדים להכיר בהם כנשואים משום שאינם גרושים.

בבקשת הצדדים לפתיחת התיק נאמר כי: "אנחנו [...] מבקשים לבטל גירושיך [...] לא היינו בדיון בבית דין רבני שנתן את הגט [...] אף פעם לא נפרדנו [...] מבקשים לבטל את הגט שניתן בטעות."

ברם על פי מסמכי בית הדין, הם גרושים. ויפורט להלן.

בית הדין עיין בחומר שבתיק, ובפתח הדיון הציע למבקשים להינשא בשנית, ככל שהם חיים יחדיו וקשה להם עם כך שאינם נשואים.

התובע טוען:

לא מקובל עליי להתחתן שוב. הגענו לכאן צעירים ולא הכרנו את החיים. נישאנו בישראל בחופה, אנו יהודים, עשינו שלום בית ולא נפרדנו. איבדתי תעודת זהות, הגעתי למשרד הפנים, והוציאו תעודת זהות של גרוש. לא התגרשנו למעשה. הכתובה נשארה אצלנו. הבן בגיל שש־עשרה והבת נולדה לאחר מכן והיא שומעת את הדברים וזה מפריע לה. גירשו אותנו מבלי שהיינו נוכחים פה. השלמנו ואנו חיים יחד. להתחתן שוב אלו בושות לעצמנו.

בית הדין תחקר את הצדדים, כולל שאלות באשר להסכם גירושיך שאושר בית הדין.

האשה הגיבה לשאלות בית הדין:

רק רצינו בתחילה להתגרש, פתחנו תיק, לקחו אותנו לדיון באותו יום, חזרנו הביתה לשלום, ולא חזרנו לפה יותר. לא הגשנו שום הסכם לאישור בית הדין.

הבעל מגיב לשאלות בית הדין: "אכן לא הגשנו שום הסכם לאישור בית הדין."

לאחר שהוצגו לצדדים מסמכי בית הדין, כולל שני הסכמים החתומים על ידי הצדדים במועדים שונים ותעודת גירושיך, ההודו הצדדים כי אכן זו חתימתם על הסכמי הגירושיך, אך עדיין הם טוענים שלא התגרשו.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

כן נאמר לבעל כי אמו הופיעה לעדות בסידור הגט, אך הוא מכחיש.

לאחר שהובהרה להם שוב ושוב עמדת בית הדין כי הם גרושים בפועל, ביקשו הצדדים כי בית הדין יבטל את גירושיהם, ובית הדין הבהיר להם כי זה לא בא בחשבון על פי דין.

לאחר שהובהרה לצדדים עמדת בית הדין כי לאור החומר שבתיק הם גרושים ועמדתם אינה מתקבלת על לב בית הדין, התברר שהצדדים מלינים כי המוסד לביטוח לאומי פנה אליהם בדרישה לתשלום, משום שהאישה לא דיווחה להם כי היא גרושה, ובשל כך לא עודכנו תשלומיה המתאימים. כאמור, הם מבקשים כי בית הדין יורה לבטל את הגירושין, כדי שלא יחויבו על ידי ביטוח לאומי בהשבת כספים.

ובכן, בית הדין דוחה את בקשת המבקשים, ומוטב כי לא היתה מוגשת.

למעשה, בתיק בית הדין קיימים המסמכים הבאים:

א. תביעת גירושין של האשה מיום ח' בניסן תשס"ד (30.3.04) שבה היא מבקשת להתגרש משום ש"הוא גונב כסף מהבית, גונב צ'קים, הוא כל הזמן משקר [...] הוא חייב לכל העולם ומשקר וגונב [...] בגלל השקרים שלו אני כל הזמן בלחץ [...]"

ב. הסכם גירושין מיום כ"ה בסיוון תשס"ד (14.6.04) הסכם שנערך ע"י הדיין וחתום ע"י שני הצדדים.

ג. הסכם גירושין שני מיום ב' במרחשוון תשס"ה (17.10.04) הסכם שהוגש כנראה ע"י הצדדים עצמם וחתום ע"י שני הצדדים.

ד. החלטת בית הדין מיום ג' במרחשוון תשס"ה (18.10.04) כי: "היום קבוע לגט, הצדדים מבקשים לאשר הסכם גירושין מעודכן, ועל כן מעבירים את התיק לבית הדין המטפל."

ה. אישור הסכם גירושין מיום ג' במרחשוון תשס"ה 18.10.04, שבו אף נאמר כי ההסכם (הקודם) מיום כ"ה בסיוון תשס"ד (14.6.04) מבוטל.

ו. גט כתוב המצוי בתיק בית הדין, מיום ג' במרחשוון תשס"ה (18.10.04).

ז. מעשה בית דין וחתום ע"י שני דיינים מיום הנ"ל.

ח. תעודת גירושין חתומה ע"י דיין המעידה על הגט שנמסר ביום הנ"ל.

ט. שאלון למתגרשים הממולא ע"י שני הצדדים מיום הנ"ל.

י. טופס בירור שמות מיום הנ"ל, כאשר נאמר שם שאם הבעל [...] הופיעה לעדות.

יא. שטר כתובה של הצדדים המצוי בתיק, כמקובל בהליך גירושין (כך שאף טענת התובע כי הכתובה אצלם, אינה אמת).

יב. בקשת הצדדים מיום ט"ז תמוז תשס"ד (5.7.04) לקביעת מועד נוסף לסידור גט עקב אי הופעתם במועד שנקבע משום מחלת האישה.

כך שלאור כל הנ"ל אין ספק כי הצדדים ניהלו הליך גירושין מסודר, מפורט, התגרשו כדין, והם גרושים למעשה, ומשכך תביעתם המבוססת על אי־אמירת אמת – נדחית.

מכל מקום, לאור העובדה כי הצדדים מצהירים כי מעת קבלת הגט הם לא נפרדו מעולם, ואף נולדה להם בת לאחר נתינת הגט, בית הדין קובע כי הצדדים מנועים מלהינשא לאחריהם טרם סידור גט נוסף ביניהם.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

משכך, בית הדין מוציא עיכוב נישואין כנגד בני הזוג שפרטיהם מעלה.

העתק החלטה זו יועבר למנהל בתי הדין, הרב שמעון יעקבי.

ברם, באותה נשימה, בית הדין ממליץ לבני הזוג להינשא בשנית כדת משה וישראל, ובכך יוכלו להמשיך בחייהם המשותפים באופן ראוי.

לסיום נציין: בית הדין התלבט האם להשית הוצאות משפט על הצדדים בגין תביעה זו הנחזית כתביעה שקרית, אולם כפי שנצפה מבקשת המבקשים, הם כבר בהליך מול המל"ל בשל אי־דיווח אמת (וראה האמור לעיל כי בקשת האישה להתגרש מושתת על טענות באשר לשקריו של הבעל), ובית הדין אינו מתרשם כי פסיקת הוצאות תועיל לטובת העניין. לאחר הפעלת שיקול דעת רחב, מחליט בית הדין שלא לחייב בהוצאות משפט בשלב זה.

ברם ככל שלא יסתיים ההליך בפני בית הדין בהחלטה זו והצדדים ימשיכו בתביעתם בכל דרך שהיא, בית הדין יסקול פסיקת הוצאות לדוגמה.

ניתן לפרסם בהשמטת פרטים מזהים.

ניתן ביום י"א באלול התשע"ו (14.9.2016).

הרב יצחק אושינסקי — אב"ד